

Sygn. akt II Ka 81/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

7 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Koninie Wydział II Karny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Waldemar Cytrowski

Protokolant: st. sekr. sąd. Arleta Wiśniewska

przy udziale oskarżyciela publicznego M. Ł. z (...)Skarbowego w P.

po rozpoznaniu 7.04.2017 r.

sprawy M. I. (1)

oskarżonego o przestępstwo z art. 65§3 kks w zw. z art. 9§1 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Turku z 22.12.2016 r. sygn. akt II K 348/16

1. Utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy.
2. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, tj. wydatki w kwocie 50 zł i opłatę w kwocie 2000 zł.

Waldemar Cytrowski

Sygn. akt II Ka 81/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 22.12. 2016r. w sprawie o sygn. akt II K 348/16 Sąd Rejonowy w Turku uznał oskarżonego M. I. (1) za winnego popełnienia przestępstwa z art. 65§1 i 3 kks w zw. z art. 9§1 kks i za to na podst. art. 65§3 kks skazał go na karę grzywny w liczbie 200 stawek dziennych po 100 zł (k. 235).

Apelację wniósł obrońca, który zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia (k. 255-266).

W oparciu o te zarzuty wniósł o zmianę orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Apelacja nie jest zasadna.

Błąd w ustaleniach faktycznych może wynikać bądź z niepełności postępowania dowodowego (błąd braku), bądź z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd dowolności). Żadnego jednak z tych błędów nie popełnił Sąd I instancji. Sąd ten bowiem nie tylko przeprowadził wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia dowody, ale też w oparciu o wskazane w art. 7 kpk kryteria prawidłowo je ocenił i z oceny tej wywiódł jedyny logiczny wniosek, że oskarżony popełnił zarzucane mu przestępstwo skarbowe. Sąd I instancji w prawidłowo sporządzonym, a więc spełniającym wymogi z art.424 kpk uzasadnieniu wykazał dlaczego odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego oraz dlaczego za wiarygodne uznał pierwsze zeznania świadka P. S. oraz policjanta M. K. . Sąd odwoławczy w pełni tę

ocenę podzielając, by jej tu ponownie nie przytaczać, powołuje się na nią, czyniąc z niej integralną część niniejszego uzasadnienia. Ustalona zatem przez Sąd wersja zdarzenia przy wykazaniu niewiarygodności wersji przedstawionej przez oskarżonego, jeżeli tylko nie opiera się na ocenach dowolnych i jest logicznie poprawna czyni zarzut błędu w ustaleniach faktycznych bezzasadnym, natomiast uzasadnienie takiego zarzutu opiera się na ocenach dowolnych. Taka też sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie.

Ze złożonych przez świadka P. S. 17.01.2015 r. zeznań wprost wynika, iż nie tylko przyznał się do popełnienia przestępstwa wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym M. I., ale nadto zeznał, iż to właśnie „M. skontaktował się z kierowcą f., który przywiózł tytoń”. Do współdziałania z oskarżonym M. I. przyznał się również w złożonych tego samego dnia zeznaniach świadek R. P..

Pomówienie jest jednym z rodzajów wyjaśnień osoby zainteresowanej wynikiem procesu. Istnieją dwa rodzaje pomówień. Do pierwszego z nich należą te pomówienia, w których współoskarżony, zapierając się własnej winy pomawia inną osobę, przeważnie współoskarżonego o popełnienie przestępstwa. Do drugiego należy pomówienie, które umownie określić można jako pomówienie złożone. Zachodzi ono wtedy, gdy oskarżony przyznaje się do winy, twierdząc jednocześnie, że także inna osoba (z reguły współoskarżony) brała udział w przestępstwie, które jest przedmiotem osądu w danej sprawie. W jednej i drugiej sytuacji wspomniany dowód jest dowodem, który ze względu na zainteresowanie osoby pomawiającej powinien być poddany szczególnie wnikliwej ocenie z jednoczesnym rozważeniem, czy istnieją dowody potwierdzające bezpośrednio lub choćby pośrednio wyjaśnienia pomawiającego, a nadto czy wyjaśnienia te są logiczne i nie wykazują chwiejności albo czy nie są wręcz nieprawdopodobne (wyrok z 6.02.1970 r. IV KR 249/69, OSNKW 1970, z. 4-5, poz. 46). Pomówienie współoskarżonego -nawet następnie odwołane- może być dowodem winy, jeżeli spełnia odpowiednie warunki. Przede wszystkim dowód taki podlega szczególnie wnikliwej i ostrożnej ocenie ze strony sądu, który powinien zbadać, czy tego rodzaju pomówienie jest zgodne z doświadczeniem życiowym, logiką zdarzeń oraz znajduje oparcie w innych dowodach. Taką analizę zeznań świadka P. S. przeprowadził sąd pierwszej instancji. Sąd dokonał bowiem swobodnej oceny tych zeznań, w szczególności w oparciu o kryterium doświadczenia życiowego. P. S. nie miał bowiem żadnego interesu w tym aby fałszywie pomówić kolegę. Dlatego gdyby w rzeczywistości nie współdziałał w popełnieniu przestępstwa skarbowego z oskarżonym M. I., to po przedstawieniu mu zarzutu popełnienia tego przestępstwa wspólnie i w porozumieniu z M. I. od razu zaprzeczyłby udziałowi M. I. we wspólnym popełnieniu tego przestępstwa. Nie tylko tego nie zrobił, ale nadto sprecyzował na czym polegało zachowanie współsprawcy. Jako sprzeczną z doświadczeniem życiowym należało również ocenić wersję przedstawioną przez świadka P. S. na rozprawie. W oparciu bowiem o to kryterium oceny dowodów można zasadnie przyjąć, iż zabranie na realizację przestępstwa kolegi i nie poinformowanie go o tym, w kontekście opisanego przez świadka M. K. zachowania sprawców jest całkowicie niewiarygodne. Świadek zresztą nie potrafił wyjaśnić dlaczego podczas pierwszego przesłuchania obciążył oskarżonego. Pomówienie oskarżonego przez świadka P. S. znajduje nadto oparcie w wyjaśnieniach R. P. i zeznaniach policjanta M. K., który szczegółowo opisał sposób poruszania się pojazdów i zachowania się poszczególnych współsprawców.

W szczególności z zeznań tych wynika, iż oskarżony realizował czynności, które uzupełniały czynności realizowane przez pozostałych współsprawców.

Z ww. wyводу wynika również, iż Sąd I instancji nie naruszył też przepisów postępowania, w tym art. 7 kpk i 5§2 kpk. Sąd dokonał bowiem swobodnej oceny dowodów, w oparciu o którą zasadnie przyjął, iż nie zachodzą żadne wątpliwości w zakresie sprawstwa oskarżonego, co wprost znalazło odzwierciedlenie w spełniającym wymogi art. 424 kpk uzasadnieniu.

Nie jest również zasadny wskazany w pkt. 1a apelacji zarzut obrazy prawa materialnego. Oskarżonemu bowiem zostało przypisane przewożenie tytoniu do palenia, tj. wyrobu tytoniowego a nie suszu tytoniowego. Z ustaleń wynika przecież, iż sprawcy przewozili pocięty tytoń do palenia – art. 98 ust. 1 pkt 2 i ust. 5 oraz art. 99 a ust. 1 ustawy o podatku akcyzowym .

Niewspółmierność kary jest pojęciem ocennym i z powodu niedookreśloności kryteriów „współmierności” występuje często. Zmiana więc w zakresie wymiaru kary jest dopuszczalna tylko wtedy, gdy jest on tak rażąco błędny, że nie może zostać utrzymany, a więc kiedy kara w powszechnym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Dlatego, aby orzekane kary były odbierane jako sprawiedliwe sąd powinien kierować się wskazaniem zawartymi w art. 12§2 kks, art. 13§1 kks i art. 23§3 kks. Orzeczenie kary grzywny w liczbie 200 stawek dziennych po 100 zł oscyluje bliżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, a zatem nie może być oceniane jako rażąco niewspółmiernie surowe. Stanowi natomiast realną dolegliwość kary. Przy ocenie wysokości orzeczonej kary grzywny nie można też abstrahować od kwot uiszczonych z tytułu grzywien w ramach dobrowolnego poddania się odpowiedzialności przez współsprawców.

Wobec treści wyroku podstawę prawną orzeczenia o kosztach procesu za postępowanie odwoławcze stanowił art. 636§1 kpk.

Waldemar Cytrowski